

Τα δίχτυα του κοσμοκράτορα (Άγιος Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Νοεμβρίου 2, 2016

Κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ, θὰ σᾶς ὀδηγήσω, ἀδελφοί, σ' ἓνα πνευματικὸ θέαμα.

Κάποτε ὁ μεγάλος ὄσιος τοῦ Θεοῦ Ἀντώνιος, ὁ ἐρημίτης τῆς Αἰγύπτου, μὲ θεία ἀποκάλυψη εἶδε τὶς παγίδες τοῦ διαβόλου ἀπλωμένες σὰν δίχτυα πάνω σ' ὅλη τὴ γῆ, γιὰ τὴν παγίδευση καὶ τὴν ψυχικὴ καταστροφή τῶν ἀνθρώπων. Στέναξε τότε μὲ πόνο ὁ ὄσιος καὶ ρώτησε τὸν Κύριο: «*Ποιὸς τάχα, Κύριε, θὰ μπορέσει νὰ ξεφύγει ἀπ' αὐτὰ τὰ δίχτυα καὶ νὰ σωθεῖ;*»(1).

Βυθίζομαι μὲ τὴ σκέψη στὴν παρατήρηση τῶν δικτυῶν τοῦ διαβόλου. Εἶναι ἀπλωμένα ὄχι μόνο ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μέσα του. Τὸ ἓνα δίχτυ εἶναι σφιχτοδεμένο μὲ τὸ ἄλλο. Κάποια δίχτυα εἶναι στημένα σὲ σειρές. Ἄλλα ἀφήνουν μεγάλα ἀνοίγματα, αὐτὰ ὅμως ὀδηγοῦν σὲ ἀναρίθμητες πτωχώσεις ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγει κανεὶς. Θρηνώ πικρά, βλέποντας τὰ πολύπλοκα σατανικὰ δίχτυα! Αὐθόρμητα ρωτᾶω κι ἐγώ, ὅπως ὁ ἐρημίτης ὄσιος: «*Κύριε, ποιὸς μπορεῖ νὰ γλιτώσει ἀπ' αὐτά;*».

Ἀπλωμένα δίχτυα εἶναι γιὰ τὸν νοῦ μου τὰ διάφορα **βιβλία** ποὺ μεταδίδουν δῆθεν τὸ φῶς τῆς γνώσεως, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητά βυθίζουν στὸ σκοτάδι τῆς ἀγνωσίας. Ἀπλωμένα δίχτυα εἶναι γιὰ τὸν νοῦ μου τὰ βιβλία ποὺ ἔχουν γραφεῖ μὲ τὴν ἀπροκάλυπτη ἢ συγκαλυμμένη ἐπήρεια τοῦ σκοτεινοῦ καὶ μοχθηροῦ κοσμοκράτορα. Ἀπλωμένα δίχτυα εἶναι γιὰ τὸν νοῦ μου τὰ βιβλία ποὺ προέρχονται ἀπὸ λογικὴ ἀρρωστημένη καὶ φθαρμένη λόγῳ τῆς προπατορικῆς πτώσεως. Ἀπλωμένα δίχτυα εἶναι γιὰ τὸν νοῦ μου τὰ βιβλία ποὺ περιέχουν «*τὴν ἀνθρώπινη δολιότητα καὶ τὰ τεχνάσματα ποὺ μηχανεύεται ἡ ἀπάτη*», κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ ἀποστόλου(2), καθὼς προέρχονται ἀπὸ συγγραφεῖς οἱ ὁποῖοι «*χωρὶς λόγο ὑπερηφανεύονται μὲ τὸ ὑποδουλωμένο στὴν ἁμαρτία μυαλὸ τους*»(3).

Ὁ πλησίον, στὴν ἀγάπη τοῦ ὁποῖου ὀφείλω νὰ ἀναζητῶ τὴ σωτηρία, κι αὐτὸς γίνεται γιὰ μένα δίχτυ, ποὺ μὲ παγιδεύει καὶ μὲ ὀδηγεῖ στὸν θάνατο, ὅταν ὁ νοῦς του εἶναι πιασμένος στὰ δίχτυα ψεύτικων διδασκαλιῶν καὶ πλανερῶν σοφιστειῶν.

Ὁ δικός μου νοῦς εἶναι σημαδεμένος ἀπὸ τὴν πτώση, εἶναι καλυμμένος μὲ τὸ πέπλο τοῦ ζόφου, εἶναι δηλητηριασμένος ἀπὸ τὸ ψέμα. Ὁ ἴδιος ὁ νοῦς μου, λοιπόν,

πλανεμένος καθώς είναι από τον κοσμοκράτορα, άπλώνει ανεπίγνωστα τὰ δικά του δίχτυα, για να αὐτοπαγιδευθεῖ. Ἀκόμα κι ὅταν ἦταν στὸν παράδεισο ὁ ἄνθρωπος, ἀδιάκριτα καὶ ἀπερίσκεπτα θέλησε ν' ἀποκτήσει μία γνώση ὀλέθρια, θανάσιμη!(4). Καὶ μετὰ τὴν πτώση του, ἔγινε ἀκόμα πιὸ ἀδιάκριτος, ἀκόμα πιὸ ἀπερίσκεπτος. Μὲ θρασύτητα μεθᾶ ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς φαρμακερῆς γνώσεως, διώχνοντας ἀποφασιστικὰ ἀπὸ τὴν ψυχὴ του τὴν ἐπιθυμία νὰ γευθεῖ τὸ θεϊκὸ ποτήρι τῆς σωτήριας γνώσεως.

Καὶ για τὴν καρδιά μου πόσα δίχτυα! Δίχτυα χοντρά καὶ δίχτυα λεπτά! Ποιὰ ἀπ' αὐτὰ νὰ θεωρήσω πιὸ ἐπικίνδυνα, πιὸ φοβερά; Δὲν ξέρω. Ὁ κυνηγὸς εἶναι ἔμπειρος καὶ ἐπιδέξιος· αὐτὸν ποὺ θὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χοντρά δίχτυα του, θὰ τὸν πιάσει στὰ λεπτά. **Ὁ σκοπὸς τοῦ κυνηγιοῦ εἶναι ἕνας: ἡ ψυχικὴ καταστροφή.**

Τὰ δίχτυα εἶναι στημένα καὶ καμουφλαρισμένα μὲ ποικίλους τρόπους καὶ μὲ ἑξαιρετικὴ τέχνη. Ἡ πτώση εἶναι μεταμφιεσμένη, εἶναι ντυμένη μὲ ροῦχα θριάμβου —μὲ τὴν ὑποκρισία, μὲ τὴν κενοδοξία, μὲ τὴν ἀνθρωπαρέσκεια— καὶ κρύβει ἀπατηλὰ τὸ σκοτεινὸ πρόσωπό της πίσω ἀπὸ ἕνα πνευματικὸ, ἕνα οὐράνιο προσωπεῖο ἀρετῆς. Ἡ ἀκόλαστη ἀγάπη εἶναι συχνὰ κρυμμένη πίσω ἀπὸ μιά φαινομενικὰ ἀγία ἀγάπη. Ἡ σαρκικὴ γλυκύτητα παρουσιάζεται συχνὰ σὰν γλυκύτητα πνευματικὴ. Ὁ κοσμοκράτορας μὲ ὅλα τὰ μέσα προσπαθεῖ νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνθρωπο δεμένο μὲ τὴ φθαρμένη φύση του. Κι αὐτὸ φτάνει γιὰ τὴν ἀποξένωση τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεό, ἔστω καὶ χωρὶς μεγάλες πτώσεις στὴν ἁμαρτία. Τὰ βαριὰ ἁμαρτήματα τὰ ὑποκαθιστᾶ ὀλοκληρωτικὰ, σύμφωνα μὲ τοὺς ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὺς τοῦ νοητοῦ κυνηγοῦ, τὸ ὑπερήφανο φρόνημα ἐνὸς χριστιανοῦ ἱκανοποιημένου ἀπὸ τὶς ἀρετὲς του, τὶς ἀρετὲς τῆς φθαρμένης φύσεως, ἐνὸς χριστιανοῦ πεσμένου στὴν αὐταπάτη· αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ τὸν ἀποξενώνει ἀπὸ τὸν Κύριο.

Καὶ **για τὸ σῶμα μου** πόσα δίχτυα! Τὸ ἴδιο τὸ σῶμα τί δίχτυ ποὺ εἶναι! Καὶ πόσο ἐπωφελεῖται ἀπ' αὐτὸ ὁ κοσμοκράτορας! Συγκαταβαίνοντας στὶς κατώτερες ροπὲς καὶ ἐπιθυμίες τοῦ σώματος, φτάνουμε νὰ μοιάζουμε στὰ ἄλογα ζῶα. Τί γκρεμὸς! Τί ξεπεσμὸς ἀπὸ τὴ θεία ὁμοίωση! Φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ πέφτουμε σ' αὐτὸν τὸν βαθὺ καὶ φοβερὸ γκρεμὸ, ὅταν παραδινόμαστε στὶς βαριὲς σαρκικὲς ἁμαρτίες, οἱ ὁποῖες, ἀκριβῶς γιὰ τὴ βαρύτητά τους, ὀνομάζονται πτώσεις(5). Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐλαφριὲς σαρκικὲς ἀπολαύσεις δὲν εἶναι λιγότερο ὀλέθριες. Γιὰ χάρη τους παραμελοῦμε τὴν ψυχὴ μας καὶ λησμονοῦμε τὸν Θεό, τὸν οὐρανὸ, τὴν αἰωνιότητα, τὸν προορισμὸ μας.

Ὁ κοσμοκράτορας μὲ τὶς σαρκικὲς ἀπολαύσεις κατορθώνει νὰ μᾶς κρατᾶ σὲ διαρκὴ περισπασμὸ καὶ νὰ μᾶς προξενεῖ νοητικὸ σκοτισμὸ. Οἱ θύρες, διαμέσου τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν ὄρατὸ κόσμον, εἶναι οἱ σωματικὲς αἰσθήσεις. Μέσ' ἀπ' αὐτές, λοιπόν, τὶς θύρες ὁ κοσμοκράτορας εἰσάγει ἀκατάπαυστα στὴν ψυχὴ αἰσθητικὲς ἱκανοποιήσεις, ποὺ τὴν ὀδηγοῦν στὴν αἰχμαλωσία τῆς ἁμαρτίας. Ἐντυπωσιακὰ ἤχεϊ ἡ μουσικὴ στὶς περιβόητες ἐπίγειες συναυλίες, μία μουσικὴ ποὺ

έκφράζει και ξεσηκώνει διάφορα πάθη. Τέτοια πάθη προβάλλονται και στις επίγειες θεατρικές παραστάσεις, τέτοια πάθη άναμοχλεύονται μ' όλες τις επίγειες τέρψεις. Ο άνθρωπος με κάθε δυνατό μέσο κυνηγά την άπόλαυση του κακού που τον σκοτώνει. Μεθυσμένος άπ' αυτό, λησμονεί τὸ σωτήριο θεῖο άγαθὸ και τὸ άπολυτρωτικὸ Αἷμα του Θεανθρώπου.

Νά μία άπλή άπεικόνιση τῶν δίχτυῶν που ἔχει άπλώσει ὁ κοσμοκράτορας για τὴ σύλληψη τῶν χριστιανῶν. Ναι, μόνο ἕνα άτεχνο ζωγράφισμά τους έπιχείρησα, άδελφοί, αλλά αυτό άσφαλῶς θα σᾶς προκάλεσε τρόμο, άσφαλῶς θα γέννησε μέσα σας τὸ έρώτημα: *“Και ποιὸς μπορεί νὰ ξεφύγει άπ' αυτά τὰ δίχτυα;”*.

Άκόμα δέν τελείωσε, ὅμως, ὁ φοβερὸς πίνακας! Άκόμα κινεῖται ὁ χρωστήρας μου άπό τὸν λόγο του Θεοῦ!

Τί λέει. λοιπόν, ὁ Θεός; Κάνει μία προφητεία, που ἤδη έπαληθεύεται. Στους ἔσχατους καιρούς, προαναγγέλλει, *«έπειδὴ θα πληθύνει ἡ κακία, ἡ άγάπη τῶν πῶ πολλῶν θα ψυχρανθεῖ»*(6). Ο άδιάψευστος λόγος του Θεοῦ, ὁ πῶ στέρεος άπό τὸν οὐρανὸ και τὴ γῆ, μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι στους ἔσχατους καιρούς θα αύξηθοῦν τόσο τὰ διαβολικὰ δίχτυα ὅσο και οἱ άνθρωποι που θα πιάνονται σ' αυτά.

Πράγματι! Κοιτάζω τὸν κόσμο. Και τί βλέπω; Τὰ δίχτυα του διαβόλου, αν τὰ συγκρίνουμε μ' εκείνα τῆς πρωτοχριστιανικῆς έποχῆς, αύξήθηκαν πολύ, πολλαπλασιάστηκαν άνυπολόγιστα. Πολλαπλασιάστηκαν τὰ βιβλία με τὶς ψεύτικες διδασκαλίες. Πολλαπλασιάστηκαν οἱ άνθρωποι που ένσαρκώνουν διάφορες πλάνες και τὶς μεταδίδουν στους άλλους. Πολλοὶ λίγοι, ελάχιστοι εῖναι πᾶ εκείνοι που ακολουθοῦν τὴν άγία αλήθεια. Ένισχύθηκε ὁ σεβασμὸς πρὸς τὶς φυσικὲς άρετὲς τῶν Ἰουδαίων και τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἡ γνώση τῶν χριστιανικῶν άρετῶν μειώθηκε και ἡ έμπρακτη έργασία τους σχεδὸν έξαφανίστηκε. Ἡ ύλιστικὴ ζωὴ κυριαρχεῖ και ἡ πνευματικὴ ζωὴ τρεμοσβῆνει. Οἱ σωματικὲς άπολαύσεις και οἱ βιοτικὲς μέριμνες καταβροχθίζουν τὸν χρόνο μας. Δέν ἔχουμε καιρὸ οὔτε νὰ σκεφτοῦμε τὸν Θεό. *«έπειδὴ θα πληθύνει ἡ κακία, θα ψυχρανθεῖ ἡ άγάπη τῶν πῶ πολλῶν»*, κι εκείνων άκόμα που θα άγαποῦσαν θερμὰ τὸν Θεό, αν τὸ κακὸ δέν ἦταν τόσο διάχυτο, αν τὰ δίχτυα του κοσμοκράτορα διαβόλου δέν εῖχαν τόσο πολλαπλασιαστεῖ.

Δικαιολογημένη ἦταν ἡ λύπη του Μεγάλου Άντωνίου. Πῶ δικαιολογημένη εῖναι ἡ λύπη του χριστιανοῦ του καιροῦ μας, που βλέπει τὰ σατανικὰ δίχτυα. Εὔλογο εῖναι τὸ θρηνητικὸ έρώτημά του: *“Κύριε, ποιὸς μπορεί νὰ ξεφύγει άπ' αυτά τὰ δίχτυα και νὰ σωθεῖ;”*.

Τὴν άπάντηση τὴν έδωσε ὁ Κύριος στὸν μεγάλο ὄσιο τῆς έρήμου: «Ἡ ταπεινοφροσύνη ξεφεύγει άπ' αυτά τὰ δίχτυα, που δέν μπορούν οὔτε νὰ τὴν άγγίξουν!»(7).

Θεϊκή απάντηση! Απάντηση που διώχνει από την καρδιά κάθε άμφιβολία. Ή απάντηση αυτή με δυο λόγια αποκαλύπτει τον σίγουρο τρόπο κατατροπώσεως του έχθρου μας, τον σίγουρο τρόπο διαλύσεως των πολύπλοκων παγίδων του, που στήνει με μαεστρία χάρη στην πολυχρόνια και καταχθόνια εμπειρία του.

Άς περιτειχίσουμε με την ταπείνωση τον νοῦ, μην αφήνοντάς τον να κυνηγᾷ τις γνώσεις ανεξέλεγκτα και απερίσκεπτα. Άς τον φυλάξουμε από την έπιρροή των αίρετικῶν διδασκαλιῶν, που κρύβονται συχνά πίσω από τὸ ὄνομα και τὸ προσωπεῖο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Άς τὸν κάνουμε **νὰ ὑπακούει ταπεινὰ στὴν Ἐκκλησία**, *«ἀνατρέποντας ψεύτικους ἰσχυρισμούς και καθετὶ πὸ ὀρθώνεται με ἀλαζονεία ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ»*(8). Όλος θλίψη, ὅλος δυσκολία εἶναι στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸν νοῦ ὁ στενὸς δρόμος(9) τῆς ὑπακοῆς στὴν Ἐκκλησία. Τελικά, ὅμως, αὐτὸς ὁ δρόμος τὸν φέρνει στὴν εὐρυχωρία και τὴν ἐλευθερία τῆς πνευματικῆς γνώσεως. Μπροστὰ στὴν πνευματικὴ γνώση ἐξαφανίζονται ὅλες οἱ ἐνστάσεις τῆς σαρκικῆς και τῆς ψυχικῆς λογικῆς ἐναντίον τῆς ἀκριβοῦς ὑποταγῆς στὴν Ἐκκλησία.

Άς μὴν ἐπιτρέπουμε στὸν νοῦ μας τὴ μελέτη πνευματικῶν βιβλίων πέρα ἀπὸ ἐκεῖνα πὸ ἔχουν συντάξει οἱ συγγραφεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ συγγραφεῖς γιὰ τοὺς ὁποίους ὑπάρχει σαφῆς ἐκκλησιαστικὴ μαρτυρία ὅτι ἀποτελοῦν ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅποιος μελετᾷ τὰ ἔργα τῶν ἁγίων αὐτῶν συγγραφέων, ὅπωςδήποτε κοινωνεῖ με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πὸ οἰκοῦσε μέσα τους και μιλοῦσε με τὸ στόμα τους. Ὅποιος, ἀντίθετα, μελετᾷ τὰ συγγράμματα τῶν αίρετικῶν, ἔστω κι ἂν αὐτοὶ ἀποκαλοῦνταν ἅγιοι, κοινωνεῖ με τὸ πονηρὸ πνεῦμα τῆς πλάνης(10) και, δείχνοντας τὸν κρυφὸ ἐγωισμό του με τὴν ἀνυπακοὴ στὴν Ἐκκλησία πέφτει στὰ δίχτυα τοῦ κοσμοκράτορα.

Τί νὰ κάνουμε με τὴν καρδιά μας; Αὐτὴ τὴν ἀγριελιὰ ἄς τὴν μπολιάσουμε μ' ἕνα κλαδάκι ἀπὸ ἡμερὴ και καρποφόρα ἐλιά, ἄς τὴν κεντρίσουμε με τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Χριστοῦ, ἄς τῆς μεταδώσουμε τὴν εὐαγγελικὴ ταπείνωση, ἄς τὴν ἀναγκάσουμε νὰ οἰκειωθεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Θὰ διαπιστώσουμε τότε τὴν ἐναντίωσή της στὸ Εὐαγγέλιο, τὴν ἀκατάπαυστη ἀντιλογία της στὶς θεῖες ἐντολές, τὴν πεισματικὴ ἀνυποταξία της στὸν Κύριο. Σ' αὐτὴ τὴν ἀντίδραση τῆς καρδιάς μας θὰ δοῦμε σὰν σὲ καθρέφτη τὴν πτώση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὴ δική μας πτώση. Βλέποντάς την, ἄς κλάψουμε μπροστὰ στὸν Θεὸ και Πλάστη και Σωτήρα μας, ἄς πονέσουμε λυτρωτικά. Και ὅσο δὲν θεραπευόμαστε ἀπὸ τὰ πάθη, ἄς παραμένουμε σ' αὐτὸν τὸν πόνο. Γιατί **«καρδιά συντριμμένη και ταπεινωμένη δὲν θὰ τὴν ἐγκαταλείψει ὁ Θεός»**(11), δὲν θὰ τὴν ἀφήσει στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Θεός, ὡς Πλάστης μας και ἀπόλυτος Κύριός μας, μπορεῖ νὰ ἀναπλάσει τὴν καρδιά μας, ἂν αὐτὴ ἀδιάλειπτα Τὸν ἱκετεύει με δάκρυα και νὰ τὴ μεταβάλλει ἀπὸ καρδιὰ φιλάμαρτη σὲ καρδιὰ φιλόθεη, ἁγία.

Άς φυλάμε συνεχῶς τὶς σωματικῆς μας αἰσθήσεις, μην ἀφήνοντας τὴν ἁμαρτία νὰ

περνᾶ μέσ' ἀπ' αὐτὲς στὸ ἐσωτερικό τῆς ψυχῆς. Ἄς χαλιναγωγῆσουμε τὰ φιλοπερίεργα μάτια μας καὶ τὰ φιλοπερίεργα αὐτιά μας. Ἄς ἐπιβάλουμε σκληρὴ τιμωρία στὴ γλῶσσα μας, τὸ μικρὸ αὐτὸ μέλος τοῦ σώματος ποὺ προκαλεῖ τόσο ἰσχυροὺς σεισμούς. Ἄς ταπεινώσουμε τὶς ἄλογες σαρκικὲς ὁρμὲς μὲ τὴν ἐγκράτεια, τὴν ἀγρυπνία, τὸν σωματικὸ κόπο, τὴ συχνὴ μνήμη τοῦ θανάτου, τὴν ἀδιάλειπτη καὶ προσεκτικὴ προσευχή. Πόσο λίγο διαρκοῦν οἱ σωματικὲς ἀπολαύσεις! Καὶ μὲ πόση δυσσομία τελειώνουν! Ἀπεναντίας, ὅταν τὸ σῶμα, περιτειχισμένο μὲ τὴν ἐγκράτεια καὶ τὴ φύλαξη τῶν αἰσθήσεων, λουσμένο στὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας καὶ ἁγιασμένο μὲ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχή, γίνεται μυστικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅλες οἱ ἀπόπειρες τοῦ ἐχθροῦ γιὰ τὴν παγίδευση τοῦ ἀνθρώπου ἀποτυχαίνουν.

Ἡ ταπεινοφροσύνη καταστρέφει ὅλα τὰ δίχτυα τοῦ διαβόλου, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν οὔτε νὰ τὴν ἀγγίξουν! Ἀμήν.

Σημειώσεις:

1. Πρβλ. Τὸ Γεροντικόν, Ἅγιος Ἀντώνιος ὁ Μέγας, ἀπόφθεγμα ζ'. Ἀββᾶ Δωροθέου, ὁ.π., Β', 26.
2. Ἐφ. 4:14.
3. Κολ 2:18.
4. Βλ. Γεν. 2:16-17 3:1-6.
5. Βλ. Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου. ὁ.π., ΙΕ', 40.
6. Ματθ. 24:12.
7. Πρβλ. Τὸ Γεροντικόν, ὁ.π.
8. Β' Κορ. 10:4-5.
9. Πρβλ Ματθ. 7:14.
10. Πρβλ. Ὁσίου Πέτρου τοῦ Δαμασκηνοῦ. Βιβλίον Α'. Περὶ διακρίσεως.
11. Πρβλ. Ψαλμ. 50:19.

(Ἀπὸ τό βιβλίο: Ἅγιος Ἰγνάτιος Brianchaninov "Ἀσκητικὲς Ἐμπειρίες", τόμος Β', ἐκδ. Παρακλήτου)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: *imaik.gr*)